

[Krag.]

— altsaa Grundrenten af denne ansatte Grundværdi —

„beregnes ved at dividere denne med 20, og for Grundskyld af denne Grundrente gælder følgende særlige Regler:“. Altsaa, naar man har Grundværdien, dividerer man med 20, saa faar man Grundrenten, og det er af denne Grundrente, Grundskylden skal beregnes, men saa fortsættts der:

„Der betales for Finansaaret 1931—32 til Staten 5 pro mille af Grundværdien“. Altsaa: Grundskylden er aldeles ikke sat i Forhold til det teoretisk opstillede Begreb Grundrenten, som jeg nu har nævnt, men den opkræves ganske simpelt som en vis Procentdel af Grundværdien. Mon det ikke vilde simplificere det hele, om man holdt sig til de to Begreber: Grundens Værdi og den Procentdel deraf, som Skatten skal andrage. Efter Lovforslaget, som det her er formet, er det gaadefuldt, hvad Meningen er. Hvis Grundværdien er 20 000 Kr., siger man, saa er Grundrenten $\frac{1}{20}$ deraf, det er 1 000 Kr. Af den skulde Grundskylden beregnes, men det sker ikke, man beregner ganske simpelt Grundskylden som en vis Procentdel af den Grundværdi, der var det første, man naaede til gennem Vurderingen, medens Grundrenten ved denne Division altsaa er den beregnede Værdi. Hvad disse Ting overhovedet har med hinanden at gøre, er fuldkommen gaadefuldt, det er umuligt at udrede. Dette mystiske Ord: Grundrenten forekommer ogsaa kun i §§ 2, 12 og 13. Hvorfor det staaar i de to sidste Paragraffer 12 og 13 er fuldkommen uforstaaeligt, saaledes som jeg nu har paa- vist, og hvad Meningen er med at anbringe dette Ord i § 2, kan heller ingen raade. Man maa vel antage, at denne Division med 20 intet har med det virkelige at gøre, er, om jeg saa maa sige, en Lapsus i Lovforslaget, og at Grundrenten og Grundværdien i Virkeligheden er det samme, eller at Grundskylden og Grundrenten er det samme. Hvilken af Delene det er, tør jeg ikke udtale mig om, og jeg haaber, at vi af det ærede Medlem Hr. Hans Hansen kan faa Oplysninger i saa Henseende, for det vil jo være af megen Værdi for den fremtidige Forstaaelse af disse Problemer, og det vil ogsaa være af Værdi i Diskussionen med de Herrer ud over Landet. For i denne Diskussion køres Grundrente, Grundværdi, Grundskyld o. s. v. sammen i en saadan Indfiltring, at det ikke er ganske let at trænge ind til Kærnen deri, og derfor er det svært at faa virkeligt Tag i de Herrer i en Forhandling — det ærede Medlem Hr. Hans Hansen

nikker —, for angriber man det ærede Medlem paa Grundskylden, saa begynder han at tale om Grundrenten, og gaar man løs paa denne Side af Sagen for at faa Klarhed, paa, hvad det ærede Medlem mener, saa kører han videre gennem Grundværdien til Grundskylden. Ingen forstaaar et Ord af det — om det ærede Medlem selv gør det fuldt ud, kan man undertiden komme i Tvivl om. Men det vilde være rart ved denne første Behandling at faa dette oplyst.

Det er ogsaa interessant at tænke tilbage paa hele den Højtid, som vi oplevede, da Forslaget om Overgang fra Skat til Grundskyld fremsattes her i Tinget i 1928 af det daværende Medlem Hr. Willesen. Han var sandelig i Højtidsdragt, mod hvilken det ærede Medlem Hr. Hans Hansens Hverdagsdragt under Behandlingen af Sagen ligefrem virker afstikkende. Men jeg indrømmer, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen nu ogsaa er kommet ned paa Jorden, hvor Hr. Willesen ikke befandt sig. Den Gang var det jo et Forslag, som ikke blot fremsattes for Folketinget, nej, det fremsattes „for hele det danske Folk“ — det var sandelig ikke noget almindeligt —, og det var Udtryk for „Kravet om en gennemgribende Samfundsomdannelse paa Rettens og Frihedens Grund“. Det satte sig saa sandelig meget høje Maal, og Forslagsstillerne paa- stod, at de gennem Lovforslaget var i Stand til at naa disse Maal. Det skulde „bringe Klassekampen til Ophør og ophæve den kroniske sociale Krise“. Og hvilke straalende Forbilleder havde Hr. Willesen ikke, hvad saa han ikke for sig, medens han stod her oppe og talte? Han saa ikke ringere Personer end Lenin og Mussolini. Det, som Hr. Willesen vilde i 1928, var det samme som Lenin, som Mussolini har villet, det var det samme, blot som det hedder i Kogebøgerne, paa en anden Maade. Maalet for de to ærede Medlemmer, Hr. Dam og Hr. Willesen, var den Gang ganske det samme, som Lenin havde sat sig i Rusland og Mussolini havde sat sig i Italien — men Midlerne skulde jo være andre. Medens de to store Forbilleder jo nemlig er gaaet imod Folkestyrets Idé, vilde Retsforbundet dog den Gang saa lidt som nu gøre dette, nej, man vilde gennem Folkestyret naa sit Ideal. Problemet, sagde Hr. Willesen den Gang, var af „verdshistorisk Karakter“ — man mærkede ligefrem Vingesuset derude fra, da han stod her — men „med det dybe individualistiske Drag, der præger den danske Folkekarakter, synes baade de sociale og folkepsykologiske Forudsætninger at være til Stede, der bestemmer Danmark til at være det Land, der